

Aydoğdu Özman, iyi bir dost idi; ama, aynı zamanda bir "beyefendi" insan idi. Bu ikinci belirttiğim özelliğini yeni zamanların insanları nasıl algılayacaklar, bilemem; benim dönemim için önemlidir.

Uzun bir arkadaşlık: Aynı sınıf; aynı dönemde asistanlık, askerlik; birlikte Kıbrıs'da çalışma... Sağlam bir dostluk böylece geliştirdik. Tartışmalarımız, birbirimizi eleştirmemizde oldu bu uzun dostluk süresince. Ama, Aydoğdu ile dostluğun en dikkatli seçtiğim yanlarından biri şu idi ki, hafif bir sohbetin hoşluklarını paylaşırken de, ciddi bir çalışma yaparken de, eleştiri diye bir tartışmayı geride bırakırken de, insan hep iyi bir şey yaptığını, bu olumsuzluk elde ettiğini, doğru bir adım attığını duyarsa veya düşünürdü.

Başladığı işi bitirmekten hoşlanırdı. "Deniz Hukuku" kitabının birinci cildini uzun bir çalışma sonunda tamamlamıştı. İkinci cildin hazırlıklarına tamamlanmadan azamiyle ayırdı.

Aydoğdu ile dostluğun tadına varmış oluyorduk, onun hazırlıklarından da yararlanarak, bu kitabın onun için tamamlanmaya girerse, her türlü katkıya sağlamaya ben hazırız...

Tuğrul Arat